

Carta del Prelat (maig 2011)

La carta de Mons. Xavier Echevarría transmet la triple alegria amb què ha iniciat el mes de maig: la celebració del temps pasqual, la beatificació de Joan Pau II i l'inici del mes dedicat a la Mare de Déu.

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Encara sentim -i sentirem sempre- el ressò de l'alegria de l'Església: *surrexit Dominus vere et apparuit Simoni*¹: el Senyor ha ressuscitat realment i s'ha aparegut a Simó. Amb aquesta exclamació plena de goig sobrenatural i humà, els Apòstols reben al Cenacle de Jerusalem, al final del dia de la primera Pasqua cristiana, dos deixebles que amb urgència tornaven, enmig de la nit, des d'Emaús. Cleofàs i el seu company els van comunicar que Jesús s'els havia mostrat viu en el camí cap a aquell llogaret i fins i tot s'havia assegut amb ells a taula.

Que comprensible ens resulta la sorpresa d'aquells homes, testimoniats de la mort ignominiosa del Mestre! També perquè no havien donat fe a l'anunci de les santes dones que a primera hora del matí, al costat del sepulcre buit del Senyor, havien rebut aquest extraordinari anunci: *No tingueu por. Aneu a anunciar als meus germans que vagin a Galilea. Allà em veuran*². Tanmateix –com d'admirablement proper és Déu!—, era tan gran el desig de consolar els seus, de retornar-los la fe i l'alegria, que Jesucrist no va esperar que es reunissin a Galilea. Aquella mateixa nit va entrar a la sala on es trobaven reunits amb les portes tancades per por dels jueus³, i els va saludar: la pau sigui amb vosaltres. Els deixebles *esglaiats i plens de por* –anota sant Lluç—, *es pensaven que veien un esperit. Jesús els digué: Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu. Els esperits no tenen carn i ossos, com veieu que jo tinc*⁴. Després els va demanar una mica de menjar, perquè es convencessin fermament que en veritat era Ell, el Mestre bo, triomfador sobre el dimoni i sobre el pecat, que havia trencat les cadenes de la mort.

Ha transcorregut la primera setmana de Pasqua i l'Església no para de meditar joiosament, una vegada i una altra, els textos evangèlics que ens parlen de la resurrecció de Jesús. Ho fa amb agraïment i amb profunda commoció, plena de fe en la victòria del seu Senyor. Es tracta d'un esdeveniment singular i únic en la història de la humanitat, un esdeveniment que ens mostra, al mateix temps, el model exemplar de la resurrecció universal de l'últim dia. Pel Baptisme hem estat incorporats a Crist i fets partícips de la seva mort i de la seva resurrecció. Morts al pecat i ressuscitats a la vida de la gràcia, caminem ja amb una vida nova, mentre esperem la renovació completa del nostre ésser. Perquè, com escriu sant Pau, *si nosaltres hem estat units a ell per aquesta mort semblant a la seva, també ho estarem per la seva resurrecció*⁵.

Una vegada més s'alça la nostra meravella i respecte davant l'omnipotència i la misericòrdia de Déu. La resurrecció de Crist no es va quedar en un retorn a la vida anterior, com va passar amb Llätzer, amb la filla de Jaire o amb el fill de la vídua de Naïm, als qui el Senyor va cridar de la mort física prolongant-ne uns anys l'existència terrenal per tornar després a morir. La resurrecció de Nostre Senyor va ser una cosa radicalment diferent. **Els**

---

¹ Lc 24, 34.

² Mt 28, 10.

³ Cf. Jn 20, 19.

⁴ Lc 24, 36-39.

⁵ Rm 6, 5.

testimonis del Nou Testament no deixen dubte que en la "resurrecció del Fill de l'home" ha passat una cosa completament diferent. La resurrecció de Jesús ha consistit en un trencar les cadenes vers un tipus de vida totalment nou, a una vida que ja no està subjecta a la llei de l'esdevenir i de la mort, sinó que està més enllà d'això, una vida que ha inaugurat una dimensió nova de l'ésser home. Per això, la resurrecció de Jesús no és un esdeveniment aïllat que podríem passar per alt i que pertanyeria únicament al passat, sinó que és (...) un salt qualitatiu. En la resurrecció de Jesús s'ha arribat a una possibilitat nova d'ésser home, una possibilitat que interessa a tots i que obre un futur, un tipus nou de futur per a la humanitat⁶.

En la història del món, l'anunci de la resurrecció de Crist és la bona nova per excel·lència. Per donar testimoniatge d'aquest fet, els Apòstols es van dispersar per la terra, després de superar tots els temors, els màrtirs van ser forts davant tota classe de turments i davant la mateixa mort, molts confessors i verges van deixar de banda les ambicions i les comoditats d'aquí baix, per aspirar amb totes les energies als béns eterns; i innumbrables cristians corrents, al llarg dels segles, han sabut alçar la mirada al cel, mentre treballaven amb rectitud i amor a Déu i als homes en les coses de la terra.

El caràcter peculiar de la resurrecció de Crist és que la seva Humanitat Santíssima, reunits de nou l'ànima i el cos, ha estat completament transfigurada en la glòria de Déu Pare per la virtut de l'Esperit Sant, com clarament es percep en els relats de les aparicions als deixebles, sense deixar per això de ser una humanitat veritable. Hi ha una cosa que certament ultrapassa la nostra experiència. Aquest fet històric, fundat en el testimoniatge de testimonis plenament creïbles, constitueix, alhora, l'objecte fonamental de la fe sobrenatural. Com va afirmar sant Agustí, «no és una cosa gran creure que Crist va morir (...). Tots creuen que Crist va morir. La fe dels cristians consisteix en la resurrecció de Crist. Tenim per gran creure que Crist ha ressuscitat»⁷.

Potser no ens preguntem mai per què Jesús no es va manifestar ressuscitat a tot el món, de manera que tots creguessin en Ell. Benet XVI assenyala que **en la història de tot el que té vida, els començaments de les novetats són petits, gairebé invisibles; poden passar desapercibuts. El Senyor mateix va dir que el "Regne del cel" en aquest món és com un gra de mostassa, la més petita de totes les llavors (cf. Mt 13, 31). Però porta en si la potencialitat infinita de Déu⁸. I conclou que així ha entrat la resurrecció al món: només a través d'algunes aparicions misterioses a uns elegits. I va ser, però, el començament realment nou, allò que, en secret, tot [el món] estava esperant⁹.**

Amb el pas dels segles, la fe en la resurrecció del Senyor s'ha anat estenent per la terra, ha arrelat en noves cultures, en diverses civilitzacions, servint-se de la col·laboració dels creients, membres del Cos místic que peregrina a la terra. Ara —com amb tanta força ens va insistir sant Josepmaria— ens toca a tu i a mi, a tots els cristians, donar testimoni de Crist amb la nostra conducta i amb les nostres paraules.

La bona nova de la Pasqua requereix la tasca de testimonis entusiastes i valents. Tot deixeble de Crist, també cada un de nosaltres, està cridat a ser testimoni. Aquest és el mandat precís, comprometedor i apassionant del Senyor ressuscitat. La "notícia" de la vida nova en Crist ha de resplendir en la vida del cristià, ha d'estar viva i activa en qui la comunica, i ha de ser realment capaç de canviar el cor, tota l'existència¹⁰.

⁶ Joseph Ratzinger-Benet XVI, *Jesús de Natzaret, II*, p. 284.

⁷ Sant Agustí, *Enarracions sobre els Salmes*, 120, 6 (CCL 40, 1791).

⁸ Joseph Ratzinger-Benet XVI, *Jesús de Natzaret, II*, p. 288.

⁹ *Ibíd.*

¹⁰ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 7-IV-2010.

¿Nodrim cada dia una fe ferma, robusta, en el triomf del Senyor? La consciència que Crist en realitat ha ressuscitat, ens omple de seguretat en el nostre camí? Com lluitem per descobrir-lo constantment al nostre costat, en totes les cruïlles del nostre caminar terreny?

Per tot això, *«El temps pasqual és temps d'alegria, d'una alegria que no es limita a aquesta època de l'any litúrgic, sinó que s'assenta en tot moment en el cor del cristià. Perquè Crist viu: Crist no és una figura que passà, que existí en un temps i que se n'anà, deixant-nos un record i un exemple meravellosos.»*

No: Crist viu. Jesús és l'Emmanuel: Déu amb nosaltres. La seva Resurrecció ens revela que Déu no abandona els seus»¹¹.

Jesucrist, a més de trobar-se en la glòria del Pare, segueix present en l'Església –de manera especial en l'Eucaristia— i, per la gràcia, al cor de cada cristià. Pel Baptisme hem rebut la vida nova que el Senyor té en plenitud; els altres sacraments van perfeccionant més i més aquesta existència sobrenatural. Només amb la resurrecció de la carn s'acomplirà plenament en els membres del Cos místic la glorificació que ara gaudeix el nostre Cap, Jesús, i la seva Santíssima Mare, Mare nostra també. No obstant això –com assenyala el nostre fundador— ara *«la fe ens diu que l'home, en estat de gràcia, és deïficat. Som homes i dones, no àngels. Éssers de carn i ossos, amb cor i passions, amb tristeses i alegries. Però la divinització redunda en tot l'home com una anticipació de la resurrecció gloriosa»¹².* Tant de bo surti de les nostres ànimes, de manera constant, una acció de gràcies per saber-nos fills de Déu Pare, en Jesucrist, per l'Esperit Sant.

Aquest avançament de la glòria final brilla amb llums més intenses en el rastre deixat pels sants, especialment per aquells que l'Església ens presenta com a exemple de virtuts i ofereix a la nostra veneració. Lògicament ens alegrem davant el triomf final d'aquests germans i germanes nostres. Alegria immensa que brolla especialment avui, 1 de maig, per la beatificació de l'estimadíssim Joan Pau II. Encara que la gran majoria de vosaltres no hagi pogut venir a Roma per participar en aquesta celebració, tots us sentiu –ens sentim— molt units espiritualment a aquesta gran festa de l'Església sencera.

Hem conegut a aquest gran Pontífex, que va gastar la vida generosament per les ànimes fins als darrers moments a la terra. Hem estat testimonis de la profunditat de la seva fe, de la seguretat de la seva esperança, de l'ardor de la seva caritat, que abraçava tots i cadascú. A l'Opus Dei, a més, com us he recordat en diverses ocasions, guardem un gran deute de gratitud amb el nou beat, sobretot perquè Joan Pau II va ser l'instrument del qual es va servir el Senyor per concedir-nos la forma jurídica definitiva de l'Obra i la canonització de sant Josepmaria. És molt natural, doncs, que ens alegrem especialment per la seva elevació als altars i agràim a Déu el do que concedeix a l'Església. Jo mateix, el dia 3, celebraré una solemne Missa d'acció de gràcies. Uniu-vos amb més intensitat –si és possible— a la meua Missa en aquesta data, demanant per totes les intencions que presentaré a Nostre Senyor per intercessió del nou beat.

A més, vam començar el mes de maig. En aquestes setmanes, l'Església ens convida a honrar especialment Santa Maria. Us suggereixo que acudiu a la intercessió del nostre Pare i de Joan Pau II, tot demanant que ens obtinguin –en aquests dies que segueixen immediatament a la beatificació del Papa— la gràcia d'estimar i venerar amb totes les forces la Mare de Déu. Karol Wojtyła, des de molt jove, es va oferir completament a Ella, com expressa el lema que va inscriure en l'escut episcopal: *Totus Tuus*. També sant Josepmaria desitjava ser súbdit absolutament fidel de la Reina del cel. El 28 de desembre

---

¹¹ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 102.

¹² *Ibíd.*, N. 103.

de 1931, comentant el costum d'una de les comunitats de religioses del Patronat de Santa Isabel a la festa dels Sants Innocents, va escriure: «*Senyora, ni per joc vull que deixis de ser la Propietària i Emperadora de tota la creació*»¹³.

També nosaltres, que som –volem ser— completament del Senyor, hem de caminar per aquest camí marià que sant Josepmaria ens va deixar en herència. «*Si en alguna cosa vull que m'imiteu* –deia—, *és en l'amor que tinc a la Mare de Déu*»¹⁴. Aquest mes ens brinda una ocasió magnífica per fomentar la devoció mariana, mitjançant la tradicional Romeria de maig. Convidem els nostres amics i coneguts a visitar en aquests dies alguna ermita o santuari de la Mare de Déu, resant i contemplant els misteris del Rosari. Els farem un gran bé espiritual, perquè «a *Jesús sempre s'hi va i s'hi “torna” per Maria*»¹⁵. Acudiu a aquesta cita amb la devoció amb què el nostre Pare va anar a Sonsoles. A més, com ens va suggerir anys més tard en la novena davant la Verge de Guadalupe, a Mèxic, portem a la nostra Mare moltes roses petites, les de l'esdevenir quotidià.

El 14 de maig, vigília del quart diumenge de Pasqua –anomenat també del Bon Pastor, per raó de l'Evangeli de la Missa—, conferiré l'ordenació sacerdotal a 35 diaques, germans vostres. Com sempre en aquestes ocasions, us demano que estiguem tots molt units en la pregària i en l'ofertament d'algun sacrifici pels nous preveres i pels sacerdots del món sencer. Tingueu especialment presents en les vostres pregàries el Papa i tots els Bisbes, perquè imitem sempre el Bon Pastor que va donar la vida per les seves ovelles¹⁶.

Un cop finalitzada la Setmana Santa, he fet un viatge ràpid a Eslovènia i a Croàcia. A Ljubljana i a Zagreb m'he reunit amb els fidels de la Prelatura i amb moltes altres persones que es beneficien de l'esperit de l'Opus Dei. Dono gràcies a Déu perquè la tasca apostòlica de les meves filles i dels meus fills va fent arrels fermes en aquests dos països, pels que tant va pregar el nostre Pare: difícil em resulta descriure com va estimar totes les terres, més encara aquelles que travessaven dificultats de qualsevol gènere.

Torno al començament d'aquestes línies. *Surrexit Dominus vere! Crist ressuscitat camina davant nostre cap als cels nous i la terra nova (cf. Ap 21, 1), és on finalment viurem com una sola família, fills del mateix Pare. Ell està amb nosaltres fins a la fi dels temps*¹⁷. Amagat sota les aparences del pa i del vi, d'una manera sacramental, s'ha quedat a la Sagrada Eucaristia, per escoltar els nostres precis, per consolar-nos i omplir-nos de fortalesa. No ens apartem de la seva companyia; portem a moltes altres persones, perquè també ells i elles –perdoneu l'incís: amb quina gratitud recordava don Álvaro la seva primera comunió!— experimentin l'alegria d'estar amb Crist, d'acompanyar Crist, de viure en Crist. Són tantes les dates de records de la història de l'Obra, que no puc aturar-me: es nota com ha tingut cura de nosaltres Santa Maria! Donem-li gràcies.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de maig de 2011

---

¹³ Sant Josepmaria, *Apunts íntims* (28-XII-1931) núm. 517 (cf. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, I, p. 413).

¹⁴ Sant Josepmaria, any 1954.

¹⁵ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 495.

¹⁶ Cf. Jn 10, 1-18.

¹⁷ Benet XVI, *Missatge urbi et orbi*, 24-IV-2011.